

náboženského vyznání, nýbrž repartovala to na všechna náboženská vyznání v obci zastoupená, resp. aby té které společnosti náboženské poskytla na tom, co věnováno, spravedlivý podíl. Tomuto výkladu svědčí také slovné znění cit. předpisu »nechť má na této výpomoci podíl.«

§ 23 praví: »jež ze své domácí pokladny poskytuje výpomoc«; z doslovu toho možno souditi, že má na mysli pouze případ, kde obec se usnese věnovati k účelům církevním nebo k účelům konfesijních škol určitou částku peněžitou. Než i když se pod ustanovení to subsumují také jiné podpory, může se jednati vždy jen o takové případy, kdy to, co obec věnuje podle své povahy připouští, aby na tom participovaly také jiné náboženské společnosti. Neboť jenom v takovýchto případech je myslitelný nárok určité náboženské společnosti na to, aby jí na tom, co věnováno, přiznán byl spravedlivý podíl — a v tom, jak výše uvedeno, nárok plynoucí z § 23 se vyčerpává.

Podle toho, co tu dovozeno, mohli tedy snad stlé v zastoupení církve římsko-katolické svého času, když obec se usnesla věnovati evangelické církevní obci dům a pozemek, věnování tomu s odvoláním na § 23 zák. čl. LIII:1868 odporovati zdůvodu, že je nepřipustno, aby obec poskytla podporu k účelům církevním výhradně jen jedné náboženské společnosti, nemohou však z toho, že se tak stalo, dovozovati nárok, opřený o § 23 zák. čl. LIII:1868, aby se dostalo nyní nějaké, neřku-li stejné podpory také církvi římsko-katolické. Žal. úřad, zrušiv usnesení obecního zastupitelstva darovati římsko-katolické církevní obci obecní budovu, neporušil tím tudíž žádné subjektivní právo stlů, pročež bylo stížnost zamítnouti.

Č. 13.058.

Živnostenské právo: * Podle § 36 odst. 1 živn. řádu je rozsah práva živnostenského posuzovati podle obsahu živnostenského listu a je při tom zcela bez významu, zda jde o podnik po továrnicku provozovaný či nikoli.

(Nález z 12. listopadu 1937 č. 5396/53-3.)

V ě c: Firma J. & F. v Šilperku proti rozh. min. obchodu v Praze z 1. července 1935 o rozsahu živnostenského oprávnění.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

D ů v o d y: Zem. úřad v Brně výměrem z 11. května 1933 rozhodl na základě § 36 odst. 2 živn. řádu po slyšení korporací tam uvedených, že fa. J. & F. v Šilperku jako majitel živnostenského oprávnění, znějícího na parní pilu, zpracování dřeva, výrobu parket a obchod s dřevem, překročila rozsah svého živnostenského oprávnění tím, že prováděla ve svém závodě hoblování desek. Hoblování desek jakýmkoli způsobem prováděné je pokládati za součást řemeslné živnosti stolařské. Nepřísluší proto uvedené firmě hoblování desek všeobecně, nýbrž jen

potud, pokud toho je zapotřebí k úplnému dohotovení dřevěných výrobků, k jejich výrobě na základě živnostenského listu jest oprávněna.

Nař. rozhodnutím byl tento výměr potvrzen.

Stížnost vytýká především jako vadu řízení, že žal. úřad nezaujal stanovisko k tvrzení stěžující si firmy, že provozuje podnik po továrěnsku, a že nebylo provedeno řízení podle § 1 odst. 6 živn. řádu za účelem zjištění, že provoz se skutečně děje po továrěnsku, a dovozuje, že jsou dány veškeré znaky takového provozu. Nss nemohl stížnosti v tomto směru dáti za pravdu.

I kdyby při liberálním výkladu odvolání, které oproti odůvodnění výměru první stolice, že otázka, zda jde o továrěnský provoz, je pro daný případ bez významu, se omezilo na pouhé konstatování, že se živnost pilařská provozuje po továrěnsku, aniž z této tvrzené skutečnosti nějaké právní důsledky vyvozovalo, bylo lze spatřovati nějakou námitku rázu právního nebo skutkového, nemohlo by se jednat o vadu podstatnou, když se jí žal. úřad, nezabýval, neboť okolnost stížnosti tvrzená je pro posouzení sporu, o který zde jde, zcela nerozhodná. Má totiž otázka, provozuje-li se živnost po továrěnsku či ne, význam toliko pro eventuální zařazení živnosti pod živnosti řemeslné a pro osvobození od průkazu způsobilosti, resp. stran členství v živnostenském společenstvu, avšak pro zodpovězení otázky, je-li provoz v souhlase se živnostenským oprávněním, rozhoduje výlučně znění živnostenského listu, ať se již jedná o živnost po továrěnsku provozovanou neb o živnost, která takovýto ráz nemá. Není tu tedy vytýkané vadnosti řízení.

Ve věci samé uplatňovala st-lka ve svém odvolání proti stanovisku první stolice, že odstraňování třásní a nerovností na povrchu prken ohoblováním se děje výlučně za tím účelem, aby se prkna stala použitelná pro živnost tesařskou, dovolávala se při tom ustanovení § 37 živn. řádu a dokazovala, že kladení podlah nespadá do oprávnění živnosti truhlářské (stolařské), nýbrž živnosti tesařské, takže pouhým ohoblováním prken, které je dokončujícím pracovním pochodem, se nezasahuje do oprávnění živnosti truhlářské. Těmito vývody odvolání se však žal. úřad vůbec nezabýval přes to, že nešlo o okolnosti zřejmě bezvýznamné, zvláště když námitka ta ve své podstatě mohla býti chápána tak, že hoblování prken spadá pod st-lčino oprávnění »zpracování dřeva«, nýbrž potvrdil výměr první stolice prostě z jeho důvodů. V tomto nedostatku řádného odůvodnění spočívá podstatná vada řízení, pro niž bylo nař. rozhodnutí zrušiti dle § 6 zákona o nss č. 164/1937 Sb.

Č. 13.059.

Policejní věci: Označování československé koruny způsobem, který nevyhovuje zákonu č. 187/1919 Sb., se tresce podle min. nař. č. 198/1857 ř. z.

(Nález z 12. listopadu 1937 č. 6296/35-3.)

V ě c: Karel S. v Děčíně proti rozh. zem. úřadu v Praze z 30. září 1935 o přestupku zákona o platidlech.